

Min elskede,

Jeg er død.

Jeg befinder mig ikke længere i samme verden som du, det liv jeg levede, den mand du kendte er borte.

Hvilken forfærdelig kliché. Jo flere gange jeg læser det des mere lyder det som noget fra en dårlig sæbeopera.

Pjat! Vås! Forfra: Jeg er død.

Hvordan skal jeg ellers forklare det? Måske skulle jeg begynde med hvad der skete, sådan helt præcis; jeg er sikker på at detaljerne omkring min forsvinden har været henlagt i tåger i al den tid. I må være nysgerrige.

Men ser du, det er slet ikke så kompliceret endda. Jeg kørte ned efter mælk, og på vejen bestemte jeg mig for ikke at vende hjem igen. Sådan skete det, ganske impulsivt. Mit pas lå på sin plads i handskerummet og jeg havde en varm sweater på, intet holdte mig tilbage, så jeg fortsatte. Fortsatte ned af motorvejen, før jeg vidste af det var jeg ovre den tyske grænse. Du forsøgte sikkert at ringe, men jeg kan umuligt vide det. Jeg smed min mobiltelefon ud af vinduet.

Jeg forestiller mig dit ansigt. De bløde, brune lokker (håret var skulderlangt, men måske har du fået ny frisure), rynkerne, fine og delikate i kanten af dine øjne; blå.

Et rasende udtryk er spillet ud over dit ansigt. Du knuger nok papiret i dit greb, skærer tænder i hvidglødende vrede, hvorfor skulle du ikke? Det første tegn på liv fra din ægtemand i to år, og han fortæller at han forsvandt bare fordi han kunne. Jeg forstår det heller ikke helt selv, faktisk er det som om det ikke er trængt helt ind endnu. For jeg føler intet når jeg siger det. Tusindvis af gange har jeg sagt det højt, råbt det til mig selv: ”Jeg stak af uden et ord. Uden grund.”

Men det berører mig ikke.

Sagen er den, at for tre år siden holdt jeg op med at drømme.

Jeg gik i seng hver aften og sov og stod op igen, men uden at drømme. Det var ikke bare at jeg ikke huskede mine drømme, nej, de var simpelt hen ophørt. Min underbevidsthed havde af ukendte årsager lukket slusen. Jeg sov dårligere, hvilket du sikkert lagde mærke til. Jeg mistede lysten til sex, og når du spurgte hvad der var galt svarede jeg ikke, for jeg havde mistet lysten til at udtrykke mig.

Allerede da var jeg død. Når jeg betragtede de børn vi havde sammen følte jeg intet. Jeg kunne ligeså godt have betragtet tre sten.

Det var det samme med dig.

Du var stadig smuk. Dit milde ansigt, fyldige læber. Din svaneagtige hals løb ned og blev til kønne, spinkle skuldre, elegante arme med afrundede albuer. Jeg husker hver en kvadratcentimeter af dine bryster, let spidse og bløde, form og størrelse passede perfekt i mine håndflader. Mørkebrune bryst-

vorter i ujævne cirkler. Din timeglasfigur, hofter som en græsk gudinde. Dit skridt, dine knæ, ti vidunderlige tæer. Jo du var – er – smuk.

Men det trængte bare ikke ind længere. Din skønhed bestod, men den var ikke længere min. Du var stadig kvinden jeg elskede, hende som i kærlighed fødte min børn, men jeg så på dig:

Og jeg så en sten.

Noget i mig havde ændret sig. Noget var forsvundet og noget andet var krøllet sig sammen og blevet hårdt og sort.

Efter elleve måneder i denne tilstand havde jeg ikke længere nogen viljestyrke, så da en spontan mulighed for at forsvinde bød sig, tog jeg den.

Jeg har ikke længere noget navn. Jeg rejser fra landsby til landsby, indlogerer mig på lusede hoteller uden rent vand og rejser så videre igen. Jeg lever i en verden af sten. Tyskland, Schweiz, Frankrig, Spanien, Portugal, Egypten, stenlande. Og jeg er selv en sten, der passer perfekt ind i denne virkelighed.

Men så skete der noget.

Jeg drømte for første gang i tre år.

Jeg drømte om en kvinde.

En kvinde med brunt hår og blå øjne. En kvinde jeg elskede.

I min drøm gik jeg i seng med denne kvinde, elskede længe og passioneret med hende og jeg kendte hendes krop som min egen.

Jeg ville ikke vågne, drømmen var som ambrosia i mit sind, sommerfuglevinger der hvilede på mine øjenlåg.

Jeg drømte om en kvinde i vores hus på Dantes Allé 49.

Jeg drømte om en kvinde som jeg vidste ikke ville tage mig tilbage.

Det var først da jeg vågnede efter tre års dvale at jeg forstod at sekundet jeg var kørt forbi døgnkiosken var der ingen vej tilbage. Mine stenbørn fortjener bedre end mig. Min stenkone er levende igen, men kun i en stenmands drømme.

Jeg elsker dig. Det vil jeg altid gøre.

Derfor vil jeg ikke bede dig om andet end at gå ned til havet en morgen (husker du havet, ved havet langs Skagens kyster så og elskede vi med hinanden for første gang) og samle den største sten op du

kan finde. Du kan gøre med den hvad du vil, men kig først på den. Betragt den, mærk dens overflade hård og ensom i sig selv. En kold måne strandet på jorden.

Tag stenen med, når jeg drømmer om dig.

~Stenmanden